

Prvi deo: pregled

Ključni tekst: Otkrivenje 12,17

Temelj proučavanja: Propovednik 12,13.14; Priče Solomunove 28,9; Danilo 7,25; Isaija 51,7.8; Otkrivenje 13,15-17; Otkrivenje 12,17; Otkrivenje 14,6-12.

Uvod: Biblijske teme Velike borbe i nebeske Svetinje neraskidivo su isprepletene sa temom Božjeg zakona i njegove subote, koja je uključena u Njegov zakon. U stvari, Velika borba je otpočela sa Luciferovim neosnovanim optužbama protiv Božjeg karaktera, Njegovog zakona i načela Njegove vladavine. Pobunjeni anđeo je izneo mišljenje da smo mi autonomna bića, potpuno sposobna da definišemo smisao života pod sopstvenim uslovima i da oblikujemo dvoje odnose i društvo na način koji želimo. U konačnom smislu, ova bogohulna tvrdnja predstavlja jasnu želju da se Bog isključi iz našeg života, iz naših odnosa, pa čak i iz svemira. Iz tog razloga, naše insistiranje na validnosti Božjeg zakona nije stvar legalizma ili spasenja delima, već, pošto je Božji zakon izraz Njegovog karaktera, Zakon stoji u srži same Velike borbe.

Odbrana Božjeg zakona je odbrana Božjeg karaktera i Njegovog statusa Stvoritelja i zakonitog Cara svemira, ustoličenog u svom nebeskom Svetilištu. Podržavanje Božjeg zakona znači da razumemo da je Bog jedini izvor moralnih standarda i smisla života. Napuštanje Boga i Njegovih principa života dovešće do haosa i večne smrti. Iz tog razloga, adventisti sedmog dana objavljuju sledeće biblijske istine:

- Božji zakon je nepromenljiv.
- Subota je znak Božjeg stvaranja i carstva.
- Nebesko Svetilište je centar Božje vladavine u svemiru i spasenja.
- Adventistički pokret predstavlja Crkvu ostatka, pozvanu da objavi poslednji Božji poziv čovečanstvu da se vrati u Njegovu carstvo.

Središnji deo misije Hrišćanske adventističke crkve su poruke tri anđela iz Otkrivenja 14. Ove poruke ukazuju na to da je velika borba izbor između dva dijametralno suprotna principa: đavoljeg, koji vodi u propast; i Božji, koji vodi u život.

Teme pouke – Studija ove nedelje naglašava četiri glavne teme:

1. Božji zakon, koji uključuje subotu, je večan i nepromenljiv jer predstavlja Božje biće, karakter, status Stvoritelja i Cara svemira i Njegove principe za život i odnose.
2. Nebesko svetilište je sedište Božje vlasti i Njegovog spasenja.
3. Velika borba je započela zbog Luciferovih ambicija da uzurpira Božji status i autoritet.
4. Pri kraju Velike borbe na zemlji, Bog je pozvao i uspostavio svoju Crkvu ostatka. Bog je zapovedio ovoj Crkvi ostatka da objavi Njegov poslednji milostivi poziv čovečanstvu da Ga prigrlji kao svog Stvoritelja, Spasitelja i Gospoda, koji je jedini Izvor i put života.

Drugi deo: tumačenje

Hrišćanstvo i Zakon Božji

Mnogi hrišćani imaju pomešana osećanja prema Božjem zakonu. S jedne strane, svi se u različitim stepenima slažu da je Božji zakon dobar i neophodan. Čak je i Martin Luter, za koga mnogi protestanti misle da je imao negativan stav o Zakonu, posvetio značajan deo svog *Velikog katihizisa* da bi komentarisao važnost Božjeg zakona za život hrišćana. U predgovoru *Velikom katihizisu*, Luter je priznao da je, kad god je bilo moguće, recitovao Deset zapovesti, zajedno sa molitvom „Oče naš“, Simvolom vere i Psaltinom.

S druge strane, hrišćani su kroz istoriju nalazili razloge i načine ne samo da umanje važnost zakona Božjeg već i da ga promene. Tokom ranog i srednjeg veka, teolozi su smatrali da je relativno lako promeniti subotu. Zašto? Kao i u slučaju Svetilišta, usvajanje dualizma i grčke filozofije omogućilo je odricanje od subote. Ako je, prema grčkoj filozofiji, nebeska sfera besprostorna, postojanje bukvalnog Svetilišta koje zauzima prostor na nebu nema smisla. Isusovo vaznesenje na nebo u doslovnom, materijalnom ljudskom telu koje ispunjava prostor takođe je bilo neprihvatljivo za grčku filozofiju.

Isto tako, ako je nebeska sfera vanvremenska, onda je doslovna subota, kao sveto vreme, nebitna za Boga i za religiju. Međutim, subota je previše očigledna tema u Bibliji da bi se jednostavno odbacila. Zbog toga su mnogi rani i srednjovekovni hrišćani primenili na Bibliju alegorijsko-interpretativni metod, jedini metod koji im je omogućio da pomire grčki i biblijski pogled na svet. Prema ovoj metodi, najvažnije značenje biblijskog učenja nije doslovno, već duhovno, transcendentno, vanvremensko značenje. Stoga su zaključili da hrišćani ne moraju da slave doslovnu subotu. Umesto toga, mogli bi da je zamene duhovnim značenjem, kao što je apstraktni, večni počinak u Bogu. Nije čudo, dakle, što hrišćani nisu pridavali posebnu pažnju zakonu Božjem u srednjem veku.

Protestantski reformatori će promeniti ovaj trend vraćanjem na gramatičko, odnosno doslovno čitanje Biblije. Iz tog razloga, reformatori su dali Dekalogu istaknutu ulogu u hrišćanskom životu, pa čak i mesto u katihizisima.

Međutim, čak i u ovim dokumentima, Božji zakon se sagledavao kao delimično merodavan. Na primer, samo nekoliko pasusa nakon što je istakao važnost Deset zapovesti za život hrišćana, Luter daje komentar o zapovesti o suboti. Luterov *Veliki katihizis* zaključuje da je subota starozavetna uredba i da se ne tiče hrišćana, koje je Hristos oslobodio od nje. Uprkos reformaciji u teologiji koju je predlagao, Luter se nije mogao u potpunosti osloboditi privlačnosti grčkih filozofskih pretpostavki i tradicionalnog hrišćanskog načina razmišljanja.

U savremeno doba, dispencionalizam je našao još jedan izgovor i metod za obezvređivanje Božjeg zakona u hrišćanstvu. Osnovno učenje dispencionalizma jeste da je istorija spasenja podeljena na nekoliko dispencija ili vremenskih perioda. Međutim, ova segmentacija nije jednostavna periodizacija ili podela istorije spasenja. Umesto toga, u svakoj od ovih dispencija Bog uspostavlja poseban savez s određenom grupom ljudi, dajući im jedinstveno otkrivenje i drugačiju odgovornost od

onih koji su ranije sklopili savez sa Bogom. Jedna od dispensacija, Zakon, koji pokriva period od Sinaja do Isusove smrti, karakteriše zavet i Zakon otkrivene na Sinaju. Dispenzacionalisti smatraju da je zakon otkriven ili „dodat“ samo Izraelu, a ne drugim ljudima pre Sinaja ili posle Hrista. Iz tog razloga, Božji zakon i subota nisu relevantni za hrišćane.

Svi ovi načini obezvređivanja ili odbacivanja Zakona Božjeg na kraju će dovesti do uspostavljanja žiga zveri, zamene Božjeg zakona ljudskim ili demonskim zakonima, čak i u okviru hrišćanstva. Tako će subota biti zamenjena lažnom subotom. Žig zveri upravo predstavlja početnu nameru i cilj sotone u Velikoj borbi: da odbaci Božji autoritet i Njegov zakon i da ih zameni sopstvenim autoritetom i zakonom đavola. Adventisti sedmog dana veruju da ih je Bog zadužio da objavljuju poruke tri anđela, koje pozivaju ljude da se vrate u Božje carstvo, da prihvate i održe Njegov zakon, da odbace žig sotone i autoritet i moć koji je dao zveri i da se pridruže Božjem narodu ostatka poslednjeg vremena, koji čeka skori Hristov povratak (Otkrivenje 14,6-12). Zbog toga su adventisti sedmog dana uključili celo jedno osnovno verovanje u Božji zakon:

„Veliki principi Božjeg zakona oličeni su u Deset zapovesti, a njihov primer je Hristov život. Oni izražavaju Božju ljubav, volju i namere u vezi sa ljudskim ponašanjem i odnosima i obavezuju sve ljude u svakom dobu. Ove zapovesti su osnova Božjeg saveza sa Njegovim narodom i merilo na Božjem sudu. Uz pomoć Svetog Duha oni ukazuju na greh i budi osećaj potrebe za Spasiteljem. Spasenje u potpunosti zavisi od blagodati, a ne od dela, a njegov plod je držanje zapovesti. Ova poslušnost razvija hrišćanski karakter i rezultira osećajem blagostanja. To je dokaz naše ljubavi prema Gospodu i naše brige za naše bližnje. Poslušnost verom pokazuje Hristovu moć da izmeni živote i stoga jača hrišćansko svedočenje.“ (Osnovno verovanje br. 19)

Ovo osnovno verovanje ističe najmanje dva suštinska aspekta Božjeg zakona. Prvo, Božji zakon je odraz Božjeg karaktera i principa Njegovog carstva (videti Psalam 89,14). Kao takav, Zakon se nalazi u samom srcu nebeske Svetinje, u kovčegu zaveta u Svetinji nad svetinjama (Otkrivenje 11,19).

Iz tog razloga, Zakon Božji je večan i primenljiv na sve ljude u svako doba. Pošto se Bog, Njegova priroda i Njegov karakter ne menjaju, Njegov zakon se nikada nije promenio; Sam Isus Hristos je izjavio da On nije došao da promeni Zakon nego da ga ispuni (Matej 5,17-19). On nikada nije dao nikakvo ovlašćenje nikome u svom narodu, u bilo kom periodu istorije, da umanjí ili promeni Njegov zakon, u celini ili delimično!

Drugo, Božji zakon je odraz Božje prirode ljubavi i pravednosti, koji se ogledaju u principima Njegovog carstva. Prema Pavlu, „ljubav je ispunjenje zakona“ (Rimljanima 13,10). Iz tog razloga, zakon se ne može suprotstaviti jevanđelju ili spasenju. Zakon nije, nije bio, niti će ikada biti naš neprijatelj. Naši neprijatelji su greh i đavo. Zakon Božji je „svet, i zapovest je sveta i pravedna i dobra“ (Rimljanima 7,12). Spasavamo se Božjom milošću, a spasenje prihvatamo verom i prisvajamo kroz veru. Međutim, spasenje je delo Svetog Duha, koji ima za cilj da nas vrati u prvobitni status dece Božje, koja savršeno odražavaju Njegovu ljubav i pravednost.

Treći deo: primena na život

1. Ako se nalazite u nehrišćanskoj zemlji, kako lokalna religija razume koncept zakona uopšteno, a naročito božanskog zakona? Kako biste svojim prijateljima mogli objasniti Božji zakon u kontekstu svoje lokalne kulture? Ako živite u hrišćanskoj zemlji, kako se hrišćani u vašoj zemlji odnose prema Božjem zakonu? Kako im možete saopštiti adventističku poruku o Božjem zakonu?
2. U većini hrišćanskih zemalja danas bismo mogli da raspravljamo o nedelji u odnosu na subotu kao stvarni Božji sveti dan. Međutim, šta ako živite u nehrišćanskoj zemlji? Kako biste svojim prijateljima mogli objasniti istinu o suboti i Velikoj borbi? Isto tako, kako možete objasniti žig zveri u nehrišćanskom kontekstu?
3. Uporedite ceremonijalni i moralni zakon. Šta je kod njih slično, a šta drugačije? Šta svaki od ovih zakona otkriva o Bogu? Kako se svaki od ovih zakona odnosi na Isusa Hrista?